

- en bönevandring tillsammans med Johannes

Joh 1:1-18

Jag öppnar boken. Gud öppnar Himmelen.
Jag tar en liten stund. Gud ger en evighet.
"I begynnelsen fanns Ordet, och Ordet fanns hos Gud, och Ordet var Gud." "I Ordet var liv, och livet var människornas ljus."

"Begynnelsen", "livet", "människornas ljus"...
Hur ska man förstå så stora ord?

Men plötsligt faller ljuset på en människa. På en enkel man. På Johannes. *"Själv var han inte ljuset, men han skulle vittna om ljuset."*

Plötsligt står han där Johannes, mitt i detta himmelska strålkastarljus, så starkt att det bländar oss alla. En människa, som ska vittna om något han själv inte är. Om *"begynnelsen", "livet"* och *"människornas ljus"*.

Hur ska han klara det? Inte ens när han som själv var ljuset kom ville människorna lyssna. *"Han kom till det som var hans, och hans egna tog inte emot honom."*

Och ändå måste Johannes vittna. För även om den stora skaran inte skulle komma att lyssna skulle några ändå göra det. Och *"åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn..."*. Och för vilket större ändamål har någon någonsin fått ge sitt liv?

Bön: *"Gud, det största som kunde ske vore att jag då och då fick vittna om något – och Någon – större än jag själv; att då och då få vara, inte ljuset, inte "människornas ljus", men en reflektion av det ljus som kunde hjälpa någon att ta emot dig. Men den som vill reflektera ljuset måste förstås först själv våga ställa sig i det ljuset. Ge mig alltså mod att våga göra det. Mod att inte dra mig undan. Mod att leva i ditt ljus."*

Micael Nilsson